

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.569 van 16 januari 2003.
in de zaak A. 72.644/VII-15.053.**

In zake : Etienne PIETERS
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. CANT,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES,
Gistelsesteenweg 340

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Etienne PIETERS op 27 december 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 23 oktober 1996 houdende weigering van de milieuvergunning om een te Meulebeke, Marialoopsteenweg 23 gevestigde varkensfokkerij uit te breiden met een kippenfokkerij van 19.500 mestkippen;

Gelet op het arrest nr. 66.518 van 3 juni 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, ingediend door verzoeker;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. BEECKMAN die, loco Advocaat J. BOSSUYT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker exploiteert een landbouwbedrijf in Meulebeke. De inrichting ligt deels in woongebied met landelijk karakter, en deels in agrarisch gebied.

De kippenstal die het voorwerp is van voorliggende betwisting ligt in agrarisch gebied.

Op 11 oktober 1977 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meulebeke, bij aktename, vergunning voor het houden van 500 varkens, voor een termijn van dertig jaar.

Op 17 juli 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning voor een kippenstal. De stal wordt ook gebouwd, zonder dat er een vergunning is voor de exploitatie ervan.

Op 30 januari 1992 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen vergunning voor de uitbreiding tot 700 mestvarkens en 100 zeugen, de opslag van 1.132 m³ mest en de opslag van voeders en brandstoffen.

De vergunning wordt geweigerd voor de uitbreiding met 19.500 kippen en de opslag van 100 m³ mest.

Deze beslissing wordt op 16 juni 1995 in beroep bevestigd.

De partijen zijn het er over eens dat er nooit meer dan 600 mestvarkens en 90 zeugen werden gehouden, omdat dat de maximale capaciteit is, en dat de vergunning voor het nooit geëxploiteerde gedeelte is vervallen.

Op 7 december 1995 dient verzoeker een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding met 19.500 mestkippen.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 25 bezwaren ingediend. Na gunstige adviezen van de afdeling milieuvergunningen, de afdeling ruimtelijke ordening (stilzwijgend) en de Vlaamse Milieumaatschappij, en ongunstige adviezen van het college van burgemeester en schepenen, de Vlaamse Landmaatschappij, de administratie gezondheidszorg en de provinciale milieuvergunningscommissie, weigert de bestendige deputatie op 25 april 1996 de vergunning.

Er wordt namens verzoeker administratief beroep ingediend.

De Vlaamse Milieumaatschappij, de afdeling stedenbouwkundige vergunningen en de afdeling milieuvergunningen adviseren gunstig.

De administratie gezondheidszorg en de Vlaamse Landmaatschappij adviseren ongunstig.

Tot slot van de adviesprocedure adviseert de gewestelijke milieuvergunningscommissie gunstig.

Op 23 oktober 1996 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt geweigerd.

De weigering wordt als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat de inrichting zich op ongeveer 150 m van de Tieltstraat bevindt, met ernaast een schrijnwerkerij gelegen; dat langs de Tieltstraat en de Marialoopsteenweg zich diverse woningen bevinden waarvan de dichtste vreemde buurwoning op amper ongeveer 90 m van de kippenstal; dat de uitbreiding met een stal voor 19.500 kippen bij voormeld ministerieel besluit BMV/00003207/000 van 16 juni 1995 reeds eerder werd geweigerd; dat deze weigering gebaseerd was op de te beperkte ruimtelijke scheiding tot het woongebied met landelijk karakter; dat in de huidige titel II van het VLAREM het woongebied met landelijk karakter niet meer gekenmerkt wordt als hindergevoelig gebied in het kader van de afstandsregels; dat volgens artikel 5.9.5.3, § 5 van titel II van het Vlarem een minimale afstand, overeenkomend met het meest nadelige aantal waarderingspunten, van 200 m tot de geurhindergevoelige gebieden vereist is; dat het feit dat ten aanzien van het woongebied met landelijk karakter geen dwingende afstandsregel meer geldt evenwel geen afbreuk doet aan de noodzakelijkheid de hinder inherent aan de beoogde uitbreiding te toetsen aan de verenigbaarheid met de woonomgeving; dat de gewijzigde reglementering aldus geen wijziging meebrengt in de reële hindersituatie; dat nog steeds dient gesteld dat de uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven hinder voor de woonomgeving (...);

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord volgende exceptie van onontvankelijkheid opwerpt :

"Het Vlaamse Gewest is de mening toegedaan dat het Uw Hoog rechtscollege in eerste orde zal behoren ter zake een oordeel te vellen nopens het al-of-niet ontvankelijk zijn van het destijds aangetekende beroep bij de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu.

Ter zake dient aan de hand van de voorliggende stukken vastgesteld te worden dat tegen de weigeringsbeslissing nr. 37007/63/A/1 dd. 25.04.1996 van de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen beroep werd aangetekend bij de Heer Gemeenschapsminister van Leefmilieu niet door de Heer PIETERS Etienne in persoon doch door de N.V. GOLUFRADI CONSULTING 'in opdracht van (...) de Heer PIETERS Etienne (...) als gemandateerde'. Het beroep werd weliswaar bij Besluit dd. 23.10.1996 van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling als ongegrond afgewezen.

Nu weze echter gesteld, wars van welkdanig tussengekomen beslissing in beroep, dat overeenkomstig art. 49 jo 5 § 2, 1 (sic) van het Vlaams reglement voor de Milieuvergunning een hoger beroep moet aangetekend worden door de aanvrager/exploitant, zodat deze dwingende bepaling dan ook medebrengt dat dit beroep dan ook in feite onontvankelijk diende verklaard.

En zelfs indien het beroep zou zijn aangetekend door een ter zake gemachtigd persoon, dan nog moet het bewijs van deze machtiging voorliggen minstens op het ogenblik van de aantekening van het hoger beroep, en zekerlijk vóór het verstrijken van de beroepstermijn voor indiening van het beroep. (...)

Dergelijke absolute en volstreckte nietigheid kan uiteraard nadien niet meer gedekt worden door het zogenoemd in persoon verschijnen naar aanleiding van het horen van partijen. (Dit uiteraard voor zover en in de mate de Heer PIETERS Etienne werkelijk zou zijn verschenen op de hoorzitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie).

Nu weze duidelijk gesteld dat uit de stukken van het dossier nergens blijkt dat de N.V. GOLUFRADI CONSULTING over enige volmacht beschikte, laat staan enige lastgeving, om voor en in naam van de Heer PIETERS hoger beroep aan te tekenen.

Er staat vast dat het beroep niet werd ondertekend noch door de Heer PIETERS, noch zelfs niet door een daartoe overeenkomstig de statuten van de N.V. GOLUFRADI CONSULTING gemachtigde persoon, doch slechts en alleenlijk door de Heer DEWITTE Dirk, optredend zogenoemd als gedelegeerd bestuurder van de N.V. GOLUFRADI CONSULTING, zonder dat aangetoond werd indien de ondertekenaar over een volmacht beschikte of indien de ondertekenaar gerechtigd was te ondertekenen namens de N.V. GOLUFRADI, te meer vaststaat uit de stukken berustende ter griffie van het Handelsregister te Brugge dat slechts de Heer VLAMINCK Lucien de enige gedelegeerd bestuurder zou zijn (art. 49 der statuten).

Waar het beroep dan ook werd aangetekend weliswaar door de Heer DEWITTE Dirk blijkt echter uit geen enkel gegeven in het dossier dat deze, noch de N.V. GOLUFRADI CONSULTING een daartoe door de Heer PIETERS Etienne gemachtigd persoon was, hetgeen dan ook medebrengt dat de Heer Minister in feite het beroep als onontvankelijk had dienen af te wijzen. (...).

Terloops weze beklemtoond dat -op grond van nazicht ter handelsregister te Brugge- de ondertekenende heer DEWITTE Dirk een zelfstandig helper is. Bovendien kan ernstig de vraag gesteld worden indien

'milieuvergunningsaanvragen en begeleiding desbetreffend' valt binnen de omschrijving van het maatschappelijk doel van de N.V. GOLUFRADI CONSULTING.

Het zal Uw Hoog rechtscollège dan ook behoren ter zake een oordeel te vellen nopens het al-of-niet ontvankelijk zijn van het destijds aangetekende beroep bij de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu.

Dit kan een wezenlijk gevolg hebben voor zover en in de mate dat per impossibile zou geoordeeld worden dat de beslissing zou dienen geschorst/vernietigd, hetgeen zou medebrengen dat op dat ogenblik de heer Minister zekerlijk zou dienen te oordelen dat het bij hem aangetekende beroep als onontvankelijk zou dienen te moeten worden afgewezen";

2.2. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat de verwerende partij niet de onontvankelijkheid van het administratief beroep kan inroepen, nadat ze eerder datzelfde beroep ontvankelijk heeft bevonden;

2.3. Overwegende dat artikel 43, § 1, 1°, van Vlarem I bepaalt dat tegen elke beslissing van het college van burgemeester en schepenen over een vergunningsaanvraag als bedoeld in artikel 6, § 1, 3° beroep kan worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad door de aanvrager van de vergunning of de exploitant en dat artikel 51, § 1, van Vlarem I bepaalt dat tegen elke beslissing in eerste aanleg van de bestendige deputatie van de provincieraad over een vergunningsaanvraag als bedoeld in artikel 6, § 1, 2° een beroep kan worden ingediend bij de Vlaamse regering door onder meer de personen en instanties vermeld in artikel 49, § 1; dat uit de bepalingen evenwel niet kan worden afgeleid, dat de aanvrager van de vergunning of de exploitant zijn beroep in persoon moet indienen, noch dat de volmacht van de gemachtigde van de aanvrager van de vergunning of van de exploitant bij het beroep moet worden gevoegd op straffe van onontvankelijkheid van het beroep; dat de exceptie moet worden verworpen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel de schending aanvoert van "het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht"; dat hij het middel als volgt uiteenzet :

"Er wordt in de bestreden beslissing feitelijk vastgesteld :

- dat de inrichting gelegen is op een afstand van 200 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter; van 0 m van een woongebied met landelijk karakter; van 675 m van een woonuitbreidingsgebied (p. 4, laatste lid);
- dat de inrichting zich op ongeveer 150 m van de Tieltstraat bevindt; dat naast de inrichting een schrijnwerkerij is gelegen; dat langs de Tieltstraat en de

Marialoopsteenweg zich diverse woningen bevinden waarvan de dichtste zich op amper ongeveer 90 m van de kippenstal bevindt (p. 8, laatste lid).

In zijn aanvraag (zie bijlage 6) had de verzoekende partij erop gewezen dat aan zijn inrichting (pluimveestal/mestopslag) de volgende waardering moet worden toegekend, overeenkomstig de schaal van art. 5.9.5.1, § 1 B.Vl.Reg. 1 juni 1995 (Vlarem II) :

- 1) stalsysteem
 - a. strooiselvloer (droge mest) 60 punten
- 2) stalverluchtingssystemen
 - a. mechanisch verluchtingssysteem aangesloten op een installatie ter bestrijding van de geurhinder 110 punten
- 3) opslag dierlijke mest
 - geen opslag van mest (onmiddellijke afvoer) 50 punten
- samen 220 punten

Deze van de verzoekende partij uitgaande waardering werd in het besluit niet bestreden.

Overeenkomstig art. 5.9.5.3., § 5 B.Vl.Reg. 1 juni 1995 (Vlarem II) moet tussen elke pluimveestal, bevattende tussen 10.001 en 20.000 stuks gevogelte, van een inrichting gelegen in een agrarisch gebied enerzijds, en elk op het gewestplan aangegeven woonuitbreidingsgebied ... en woongebied ander dan woongebieden met een landelijk karakter anderzijds, ten minste een afstand van 100 m bestaan, wanneer aan de inrichting meer dan 200 punten (te dezen 220 punten) zijn toegekend.

Nochtans wordt in het bestreden besluit overwogen dat volgens art. 5.9.5.3., § 5 B.Vl.Reg. 1 juni 1995 (Vlarem II) een minimale afstand, overeenkomend met het meest nadelige aantal waarderingspunten, van 200 m tot de geur-gevoelige gebieden vereist is (p. 8, laatste lid); dit is inderdaad de regel wanneer aan de inrichting minder dan 75 waarderingspunten kunnen toegekend worden.

Het is onduidelijk waarom ter beoordeling van de inrichting van de verzoekende partij in het besluit de meest nadelige waardeschaal wordt gebruikt.

In dezelfde aanvraag (zelfde bijlage 6) had de verzoekende partij gewezen op het gebruik van een afzuiging met Profil filters, ontwikkeld in samenspraak met Dr. Ir. CHRISTIAENS, technologisch adviseur bij het IWONL van de Universiteit Gent, te plaatsen door de N.V. A. & J. DE JAEGER te 9880 Aalter, Ambachtenlaan 8.

Deze techniek ter bescherming van mens en milieu bij de keuze van een behandelingsmethode op het niveau van de emissie, werd in het bestreden besluit niet beoordeeld.

Zelfs indien er zou moeten geoordeeld worden dat het feit, dat de uitbreiding van de inrichting aan alle stedenbouwkundige en planologische voorschriften voldoet, geen afbreuk doet aan de opdracht van de overheid om bij het onderzoek van de milieuvergunningaanvraag rekening te houden met de hinder die de inrichting voor de omwonenden kan meebrengen, dan nog is de motivering van het bestreden besluit, na te hebben vastgesteld dat 'de inrichting gelegen is op een afstand van 200 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, van 0 m van een woongebied met landelijk karakter, van 675 m van een woonuitbreidingsgebied; dat de inrichting zich op ongeveer 150 m van de Tieltstraat bevindt; dat naast de inrichting een schrijnwerkerij is gelegen; dat langs de Tieltstraat en de Marialoopsteenweg zich diverse woningen bevinden waarvan de dichtste zich op amper ongeveer 90 m van de kippenstal bevindt', dat volstaat met te overwegen 'dat nog steeds dient gesteld dat de uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven hinder voor de woonomgeving' al te summier en onvoldoende concreet en controleerbaar, nu het uitgangspunt ervan, nl. de geschetste ligging ten opzichte van de andere gebieden, niet valt onder enige reglementaire verbodsbepaling en, op zich,

evenmin kan doen besluiten tot de kennelijke ontoelaatbaarheid van de gevraagde uitbreiding, in het bijzonder wanneer de aanvrager concrete elementen aanbrengt om een beoordeling mogelijk te maken";

3.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij betoogt dat de inrichting is gelegen in "woongebied weliswaar met landelijk karakter", dat 12 woningen zich bevinden binnen een straal van 100 meter, dat er 25 bezwaarschriften werden ingediend, waardoor de hinder "sowieso niet tot een aanvaardbaar niveau kon beperkt worden", dat de minister ook niet achteloos mocht voorbijgaan aan het feit van het bestaan van stofhinder en het gevaar voor woekering van ongedierte, hetwelk moet geëvalueerd worden rekening houdend met de afstand tussen het bedrijf en de bewoning in de omgeving, dat daarenboven er eveneens het feit is dat de regio reeds overbemest is, zodat een degelijke bescherming van grond en oppervlaktewater tegen vervuiling met nitraten absoluut noodzakelijk is, nu deze immers ernstige gezondheidsproblemen kunnen meebrengen voor een belangrijk deel van de bevolking, dat het duidelijk is dat de eerdere, niet aangevochten weigeringsbeslissing van 16 juni 1995 en de ervoor opgegeven motivering "niet aan actualiteit inboette", dat zelfs wanneer thans ten aanzien van een woongebied met landelijk karakter geen dwingende afstandsregel meer geldt, dit geenszins afbreuk doet aan de noodzakelijkheid de hinder, inherent aan de beoogde uitbreiding, te toetsen aan de verenigbaarheid met de woonomgeving, dat de gewijzigde reglementering geen wijziging meebrengt in de reële hindersituatie, dat de minister dan ook tot het besluit kwam dat de uitbreiding aanleiding zou geven tot overdreven hinder voor de woonomgeving; dat de verwerende partij als volgt nog een weigeringsmotief ziet in de mestproblematiek :

"Dat de Heer Minister eveneens van oordeel was dat in casu de risico's voor de verontreiniging van het leefmilieu op lange termijn te groot zou (zouden) zijn aangezien de inrichting van verzoeker gelegen is in een gemeente met een oorspronkelijke bemestingsdruk die hoger is dan 125 kg P₂O₅ per hectare, en in deze gemeente een uitbreiding van de mestproductie niet wenselijk is omdat de huidige bemestingsdruk in deze gemeente dusdanig hoog is dat de reeds bestaande bedrijven aangewezen zijn op het transporteren van de mest op een lange afstand en dat het stijgen van de mestproductie in de gemeente deze situatie dan ook uiteraard alleen kan verergeren";

dat zij haar betoog eindigt als volgt :

"Op basis van al het hiervorengaande is het dan ook maar al te duidelijk dat de Heer Minister voldaan heeft aan de motiveringsplicht nu de ministeriële beslissing wel degelijk de redenen doet kennen waarom de Heer Minister geoordeeld heeft het beroep als ongegrond te moeten afwijzen en de bestreden beslissing van de Bestendige Deputatie te bevestigen, waarbij duidelijk de feitelijke en juridische gronden werden vermeld die de bestreden beslissing

verantwoorden en waarbij op een uitvoerige wijze de redenen voor de weigering van de aanvraag tot uitbreiding werden weergegeven.

Er weze beklemtoond dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat alle door een beroeper aangevoerde argumenten één voor één in het besluit dienen te worden beantwoord en weerlegd.

Aan het voorschrift van de motiveringsplicht is immers, aldus de gevestigde rechtspraak van Uw Hoog Rechtscollege voldaan, wanneer de uitspraak de redenen opgeeft waarop die beslissing is gesteund, derwijze dat het de aanvrager mogelijk is met kennis van zaken ertegen op te komen, en dat de Raad van State, in de uitoefening van de wettigheidscontrole, kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, in hoeverre zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen. (...)

Zoals hierboven reeds aangehaald kan niet genoeg beklemtoond dat in casu de bestreden beslissing op een omstandige en uitdrukkelijke wijze werd gemotiveerd, en de aangehaalde motieven zelf concreet en zelfstandig zijn.

Verzoekster heeft het dan ook volledig verkeerd voor wanneer zij meent dat de 'motiveringsverplichting' zou inhouden dat de Overheid van iedere aanvraag een wetenschappelijke studie zou moeten maken, waarbij dan zowel op technisch-, feitelijk- als juridisch vlak punt per punt een antwoord zou dienen gegeven te worden op alle aangehaalde grieven.

Waar de vergunningverlenende overheid een ruime appreciatiebevoegdheid heeft bij het beoordelen van een vergunningsaanvraag, heeft zij dan ook niet alleen het recht maar ook de plicht elke aanvraag te beoordelen rekening houdend zowel met alle vigerende wettelijke voorschriften ter zake als met alle feitelijke gegevens.

Met verwijzing naar het hierboven reeds vermelde, meer het aangehaalde in het feitenrelaas staat dan ook vast dat de Overheid in casu zowel rechtens als feitelijk -zoals onder meer rekening houdende met de ligging van de inrichting, de grootte van de inrichting en de effecten van de uitbreiding op het leefmilieu, de wateren, de natuur en de mens- alle elementen in overweging heeft genomen en de gevraagde milieuvergunning dan ook correct heeft beoordeeld";

3.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord nog toevoegt wat volgt :

"(...)

De verwijzing door het Vlaamse Gewest naar de beslissing van de Heer Minister dd. 16 juni 1995 is niet meer relevant, gezien enerzijds inmiddels geen dwingende afstandsregels meer gelden t.a.v. een woongebied met landelijk karakter en anderzijds gezien door verzoeker inmiddels aanzienlijke inspanningen geleverd werden ter beperking van eventueel schadelijke gevolgen voor mens en milieu.

Ten onrechte motiveerde de Heer Minister zijn beslissing door er op te wijzen dat de inrichting gelegen is in een gemeente met een te hoge bemestingsdruk.

De Heer Minister wijst er op dat de fosfaatproductie van de inrichting blijkens de gegevens in de aanvraag 8.054 kg P_2O_5 bedraagt (90 zeugen, 600 mestvarkens en 19.500 slachtkippen).

Verzoeker beschikt nu reeds over een vergunning voor het exploiteren van een inrichting met 90 zeugen en 600 mestvarkens.

Na uitbreiding zou beroep gedaan worden op mestverwerking door de N.V. Karel STERCKX voor 3.705 kg P_2O_5 .

Er is derhalve geen sprake van bijkomende bemestingsdruk in een gemeente met een te hoge bemestingsdruk, gezien de bijkomende mest verwerkt zou

worden door de N.V. Karel STERCKX en verzoeker reeds een vergunning heeft voor wat het overige betreft.

De inrichting is gelegen in een woongebied met landelijk karakter op een afstand van 200 m van woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter en op 675 m van woonuitbreidingsgebied.

Er geldt voor de inrichting derhalve geen dwingende afstandsregel meer.

Bij het toetsen van de eventuele hinder verbonden aan de uitbreiding van de inrichting, ging de Heer Minister volledig voorbij aan het feit dat verzoeker in zijn aanvraag gewezen had op het gebruik van een afzuiging met Profil Filters, ontwikkeld in samenspraak met Dr. Ir. CHRISTIAENS, technologisch adviseur bij het IWONL van de Universiteit Gent.

Dit systeem, te plaatsen door de N.V. DE JAEGER uit 9880 Aalter, Ambachtenlaan 8, werd door de Heer Minister niet eens beoordeeld, hoewel het cruciaal is in het kader van de beoordeling van de reële hindersituatie.

De motiveringsplicht houdt misschien niet in dat alle door beroeper aangevoerde argumenten één voor één in het besluit dienen te worden beantwoord en weerlegd.

In casu is echter voldaan aan de reglementeringen ter zake en wordt het besluit gefundeerd op een negatieve beoordeling van de reële hindersituatie.

Als de Heer Minister bij het beoordelen van de reële hindersituatie dan belangrijke en zelfs cruciale argumenten niet beantwoordt, voldoet zijn besluit niet aan de motiveringsplicht";

3.4.1. Overwegende dat de weigering van de gevraagde vergunning als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de inrichting zich op ongeveer 150 m van de Tieltstraat bevindt, met ernaast een schrijnwerkerij gelegen; dat langs de Tieltstraat en de Marialoopsteenweg zich diverse woningen bevinden waarvan de dichtste vreemde buurwoning op amper ongeveer 90 m van de kippenstal; dat de uitbreiding met een stal voor 19.500 kippen bij voormeld ministerieel besluit BMV/00003207/000 van 16 juni 1995 reeds eerder werd geweigerd; dat deze weigering gebaseerd was op de te beperkte ruimtelijke scheiding tot het woongebied met landelijk karakter; dat in de huidige titel II van het Vlarem het woongebied met landelijk karakter niet meer gekenmerkt wordt als hindergevoelig gebied in het kader van de afstandsregels; dat volgens artikel 5.9.5.3. § 5 van titel II van het Vlarem een minimale afstand, overeenkomend met het meest nadelige aantal waarderingspunten, van 200 m tot de geurhindergevoelige gebieden vereist is; dat het feit dat ten aanzien van het woongebied met landelijk karakter geen dwingende afstandsregel meer geldt evenwel geen afbreuk doet aan de noodzakelijkheid de hinder inherent aan de beoogde uitbreiding te toetsen aan de verenigbaarheid met de woonomgeving; dat de gewijzigde reglementering aldus geen wijziging meebrengt in de reële hindersituatie; dat nog steeds dient gesteld dat de uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven hinder voor de woonomgeving;

(...)"

3.4.2. Overwegende dat de omstreden kippenstal is gelegen in agrarisch gebied en dat "de woonomgeving" die volgens het bestreden besluit ten gevolge van de exploitatie van de kippenstal overdreven hinder zou ondergaan, een woongebied met landelijk karakter is; dat, in acht genomen de gegevens dat overeenkomstig

artikel 6.1.2.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen dergelijke woongebieden bestemd zijn "voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven" en dat verzoeker in zijn vergunningsaanvraag had gewezen op het gebruik van een bijzonder filtersysteem ter beperking van de hinder, de in het bestreden besluit opgenomen motivering dat de dichtste woning op 90 meter van de kippenstal is gelegen en de uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven hinder voor de woonomgeving niet als afdoende kan worden aangemerkt;

3.4.3. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord nog een weigeringsmotief ziet in volgende overweging van het bestreden besluit :

"Overwegende dat de vertegenwoordiger van de Vlaamse Landmaatschappij bij wijze van minderheidsstandpunt een ongunstig advies formuleert, gesteund op de ligging van de inrichting in een gemeente met een te hoge bemestingsdruk (...)" ;

dat evenwel deze als een feitelijk gegeven weergegeven overweging geen weigeringsmotief vormt, nu in het bestreden besluit, na onderzoek van de verschillende voorgestelde mestafzetmogelijkheden wordt gesteld :

"(...) dat er bijgevolg voor deze inrichting naar de toekomst toe voldoende mestafzetmogelijkheden zijn om de op de inrichting geproduceerde mest op een ecologisch verantwoorde wijze te kunnen afzetten (...)" ;

3.4.4. Overwegende, ten slotte, dat "van het feit van het bestaan van stofhinder en het gevaar voor woekering van ongedierte" in de bestreden beslissing geen spoor te vinden is zodat dit motief niet als weigeringsmotief in de memorie van antwoord kan worden aangevoerd;

3.4.5. Overwegende dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 23 oktober 1996 houdende weigering aan Etienne PIETERS van de milieuvergunning om een te Meulebeke, Marialoopsteenweg 23 gevestigde varkensfokkerij uit te breiden met een kippenfokkerij van 19.500 mestkippen.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.